

Simson is verliefd

‘Zullen we schaken?’ vraagt Saffira.

‘Goed,’ antwoordt Simson.

Saffira pakt het schaakbord.

Ze zet het tussen hen in op de grond.

‘Ik heb een idee,’ zegt Simson.

Hij buigt zich voorover naar het schaakbord.

‘Laten we doen alsof de
schaakstukken soldaten zijn.

Jouw volk tegen mijn volk.’

‘Ja, dat is leuk,’ antwoordt Saffira.

‘Dan is wit het leger van de Filistijnen
en zwart het leger van Israël.’

‘Wie mag er beginnen?’ vraagt Simson.

‘Ik,’ zegt Saffira, ‘want ik speel met wit.’

Het wordt een spannend potje.

Er zijn al veel soldaten gesneuveld.

Die liggen naast het schaakbord.

**‘Ta-ta-ta-taaaaa...
aanvalluh!’** roept Saffira.

Ze mikt een schaakstuk van Simson omver.

‘Dom, dom, dom,’ zegt Simson lachend.

‘Je hebt niet goed opgelet.’

Hij schuift een schaakstuk naar
de overkant van het bord.

‘Schaakmat!’

Ik heb je koning.

Israël heeft gewonnen.’

‘Zullen we nog een potje doen?’ vraagt Saffira.

Simson schudt zijn hoofd.

‘Ik moet naar huis.’

Hij staat op en geeft Saffira een kus.

‘Kijk je uit,’ zegt ze bezorgd.

‘Bij de stadspoort staat vaak een groep jongens.

Ze lokken ruzie uit met mensen uit het buitenland.’

‘Ik ben niet bang,’ zegt Simson.

‘Eén stap in mijn richting

en ik ram ze in elkaar.

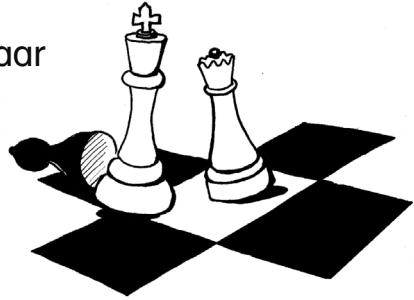
Ik ben tien keer zo sterk als zij.’

Saffira huivert.

‘Je kunt beter doorlopen,’ zegt ze.

‘En niets tegen ze zeggen.’

Simson krabt zich op zijn hoofd.

‘Eh ja,’ zegt hij, ‘dat kan ook.’

Simson loopt de stad uit.

Saffira krijgt gelijk.

Bij de stadspoort staat een groep jongens.

Ze schreeuwen naar hem.

‘Hé, jij daar met je lange haar.

Heb je geen geld voor de kapper?’

Simson balt zijn vuisten.

Hij vergeet wat Saffira heeft gezegd

en loopt naar ze toe.

‘Wie zei dat?’ schreeuwt hij.

‘Ik,’ roept één van de jongens, ‘vechten?’

‘Kom maar op,’ antwoordt Simson.

‘Ik ben niet bang voor een Filistijn.’

De jongen grinnikt vals.

Hij is vast iets gemeens van plan.

Plotseling trekt hij een mes uit zijn zak.

Hij loopt op Simson af en haalt naar hem uit.

Maar Simson is hem te snel af.

Hij pakt zijn arm beet

en draait die op zijn rug.

Het mes klettert op de grond.

Nu is het de beurt aan Simson.
Hij haalt uit met zijn vuist
en slaat de jongen tegen de vlakke.
Zo, die komt het eerste uur niet meer bij.
'Wie volgt?' dreigt Simson.
Maar niemand durft.
Simson loopt weg en kijkt niet meer om.
Zijn gedachten zijn alweer bij Saffira.
Wat zullen zijn ouders van haar vinden?
Ze is lief, mooi en aardig.
Maar ze komt niet uit Israël.
Saffira woont in Timna.
Dat is een Filistijnse stad.
De Filistijnen zijn de grootste vijand van Israël.
Ze steken hun koren in brand,
roven hun schuren leeg en jatten vee.
Koeien, geiten, schapen...
Iedereen heeft een hekel aan de Filistijnen, hij ook.
Maar Saffira is anders.
Ze doet geen vlieg kwaad.
Daarom wil hij met haar trouwen.

Rare snuiters

'Hoi mam.'

'Ha Simson, fijn dat je er bent.

Het eten is klaar.

Als jij papa even roept,
dan kunnen we aan tafel.

Hij is in de schuur.'

Simson loopt naar buiten.

'Pap, eten!' roept hij.

'Joehoel!' roept vader terug.

'Ik kom.'

Vader stapt de keuken in.

'Mmm...' wat ruikt het hier lekker,' zegt hij.

'Ik heb honger als een paard.'

Vader wast zijn handen en gaat zitten.

Hij bidt voor het eten.

Moeder schept het eten op de borden.

Lamsbout met boontjes en rijst.

Simson neemt een hap.

'Lekker mam,' zegt hij met volle mond.

‘Dank je Simson.

Heb je vandaag nog iets leuks gedaan?’

Simson knikt.

Hij eet zijn mond leeg en begint te vertellen.

‘Ik ben naar Timna geweest.’

‘Alweer?’ vraagt vader verbaasd.

‘Je bent de laatste tijd wel erg vaak in Timna.

Wat moet je toch in dat Filistijnse dorp?’

De mensen die daar wonen deugen niet.’

Ai!

Dit had hij al verwacht.

Vader heeft geen goed woord

over voor de Filistijnen.

Simson schraapt al zijn moed bij elkaar.

Hij neemt een extra hap lucht en zegt dapper:

‘Er wonen ook goede mensen in Timna.

Ik heb daar een heel lief meisje ontmoet.

Ze heet Saffira.

Ik hou van haar en wil met haar trouwen.’

Vader schrikt.

Hij verslikt zich bijna in een boontje.

**‘Ben je nou helemaal
betoeterd!’** roept hij uit.

'De Filistijnen zijn onze vijanden.
Ze pikken ons vee en steken ons koren in brand.'
'Saffira doet dat niet,' protesteert Simson.
'Niet alle Filistijnen zijn zo gemeen.'
'Je kunt beter met een lief meisje uit
Israël trouwen,' zegt moeder.
'Precies,' bromt vader.
'Die Filistijnen zijn rare snuiters.
Ze doen alles wat God verboden heeft.
Je hebt daar **niets** te zoeken.'

Simson wordt boos.

'**Saffira is geen rare
snuiter!**' roept hij kwaad.

'Ze is het liefste en mooiste meisje
dat ik ooit heb ontmoet.

Jullie begrijpen er niets van!'

Simson schuift zijn stoel van tafel.

Hij staat op en loopt boos de kamer uit.

De deur valt met een knal achter hem dicht.

Bam!

Een bijzonder kind

Manoach staat voor het raam.
Hij denkt terug aan het jaar,
dat Simson werd geboren.
Wat had hij vaak met zijn vrouw
om een kindje gebeden.
Maar zijn vrouw raakte niet zwanger.
Daar waren ze best verdrietig over.
Op een dag was er iets bijzonders gebeurd.
Er kwam een engel van God op bezoek.
Hij had een boodschap voor hen en zei:
'De Here God heeft jullie gebed gehoord.
Jullie zullen een zoon krijgen.
God zal hem heel erg sterk maken.
Zo sterk, dat niemand hem kan verslaan.
God geeft hem deze kracht niet zomaar.
Hij heeft daar een bedoeling mee.
Jullie zoon moet Israël bevrijden van de Filistijnen.
Omdat hij deze taak krijgt van God,
mag hij geen wijn drinken.
Hij mag ook zijn haren niet afknippen.

Als hij dat toch doet,
raakt hij zijn kracht kwijt.'

Een jaar later werd Simson geboren.
Een klein stevig kereltje met pikzwart haar.
Ze dankten God.
Hij had hun gebed verhoord
en hun een zoon gegeven.

Simson is nu geen klein kereltje meer.
Hij is een boom van een kerel.
Zijn spierballen zijn zo groot als een voetbal.
Alle meisjes uit het dorp zijn verliefd op hem.
Maar Simson is niet verliefd op hen.
Hij wil trouwen met een Filistijns meisje.
Een meisje uit het land van de vijand.
Manoach schudt zijn hoofd.
Dit kan niet Gods bedoeling zijn.
Simson moet Israël van de Filistijnen bevrijden.
Als hij met Saffira trouwt,
moet hij het volk van zijn eigen vrouw weggagen.
Dat vindt zijn vrouw nooit goed.

Manoach loopt naar boven.

Hij klopt op Simsons deur.

Klop, klop, klop.

‘Simson, mag ik binnenkomen?’

‘**Hpmf...** goed dan,’ bromt Simson.

Manoach loopt naar binnen.

Hij gaat op de rand van het bed zitten.

‘Simson,’ zegt vader, ‘ik heb je verteld,
waarom God jou zo sterk heeft gemaakt.’

‘Ja,’ zegt Simson.

‘Ik moet de Filistijnen weggagen uit ons land.’

‘Precies,’ zegt vader.

‘Wil je dat nog steeds?’

‘Natuurlijk,’ antwoordt Simson.

‘Die lui hebben hier niets te zoeken.

Dit is **óns** land.’

‘Denk je dat Saffira het goed vindt,
als jij haar volk wegjaagt?’

‘Ehm... nee, dat denk ik niet.’

‘Hoe moet het dan met jouw opdracht?’

Simson haalt zijn schouders op.

‘Dat weet ik nog niet.

Maar als ik tussen de Filistijnen woon,